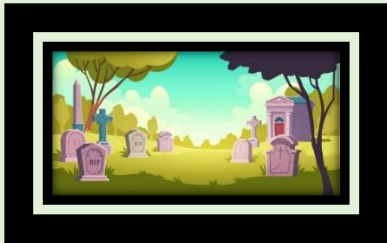

Szalaiiné Erdélyi Tünde

Süti és a szellem,

balatoni séták és más történetek

válogatott novellák

Helma Kiadó 2022

Süti és a szellem

Írta: Szalainé Erdélyi Tünde

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-87-7

Összeállította: Pregh Balázs

Az illusztrációk a Creative Common keretében a Wikipédia, a Freepik, a Pixabay és az Unsplash internetes oldalokról származnak.

Copyright © Szalainé Erdélyi Tünde (2022.05.06)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Tartalom

Balatoni séták

A békakirályfi.....	5
A tapolcai medence sárkányai.....	11
Béla, a szepezdi.....	18
Helka, a tündér.....	24
Ödön, a füredi	29
Süti és a szellem, avagy a fekete kastély titka	32
Márványba zárt szerelem, avagy a Kripta.....	37

Más történetek

Csodaszatyor.....	44
Stefi és az őrangyal.....	46
Karácsonyi-csoda.....	54
Anna.....	59
Tükör	62
Ajánló.....	66

Balatoni séták

A békakirályfi

1926-ot írunk. Az első világháború nyomait még magukon viselik az európai országok. Rengeteg a csatából súlyos sebekkel hazatért katona van, aki a mankóján támaszkodva könyörög egy kis alamizsnáért, mások beletörődve sorsukba cigarettacsikkeket keresnek, csak néha néznek fel vádlón, hogy volt-e értelme annak, hogy az emberek feláldozzák életüket a nagyhatalmak játszmáinak.

Budapesten járunk. Az Andrássy út egyik házában a második emeletre a felkelő nap sugára besütve egy szőke kislány göndör fürtjeire téved. A kislány kilenc éves, Blankának hívják. Szeret csacsogni, és legjobb játszótársa Flo a rongybaba, amit még édesanyja készített mikor két éves volt. Blankának csak ez maradt szülei után, akiket szerencsétlen módon elütött egy lovak vontatta omnibusz, mert a lovak megijedtek és elszabadultak. Blankát nagynénje vette magához férjével, nekik a sors nem adott gyereket, és kissé félve, hiszen már életük delén túl voltak mégis befogadták a kislányt. Annus néni férje tanácsos volt, aki egy Balatoni nyaraláson látta meg a szép sudár lányt, amikor hivatalos volt a Tihanyi Anna bálra. (Füreden ekkor nem tartottak Anna bált). 1 év múlva összeházasodtak és Anna néni Budapestre költözött. Munkát nem vállalt, férje jövedelme elég volt kettőjüknek. Ugyanakkor a kor szellemét nem követték, cselédjük nem volt, Anna néni minden háztartási teendőt ellátott, szabadidejében a háború áldozatainak és sebesültjeinek jótékonysági esteket szervezett. Annus néni bejött a szobába, széthúzta a nehéz brokát sötétítőfüggönyöket, és vidáman keltette Blankát.

- Hasadra süt a napocska, te hétalvó. Hát nem tudod, milyen nap van ma?

- Utazunk! - kiáltott fel a kislány boldogan, már fel is keltem. Mikor indulunk?

- Na, na ne olyan gyorsan, előbb összepakolunk, megreggelizünk, kimegyünk az állomásra és utazunk.

Annus néni a Balaton északi partjáról származott, ahol a Balaton hullámai lágyan simogatják a partot, de néha rosszkedvét is megmutatja. Annus néni soha nem akarta elhagyni szülőhelyét, de a sors és a szerelem felülírta elképzeléseit. Annus néni bátyja viszont maradt a szülőfaluban, s Révfülöp bírójának tisztségét nyerte el ebben az évben. Jómódú, becsületes ember volt, akinek szavára adtak a faluban, emellett gazdag is volt, hatalmas legelői voltak a falu határában, s nemcsak teheneket tartott, hanem szürke marha gulyája is híres volt a környéken, tehát nem volt megvesztegethető. A ház ezen a nyáron készült el, csodás panorámával a Balatonra. Balázs bácsi levelet küldött Pestre, hogy húga és Blanka látogassák meg, egy kicsit kikapcsolódnak a nagyvárosi forgatagból. Az állomásra kiküldi Pestát aki majd hozza a csomagokat, meg a lányokat. Berendezte a legszebb szobát, amelynek erkélyéről csodálatos panoráma nyílt a Balatonra és a környező hegyekre. És meglepetésnek írta egy felvonószerkezetet is csináltatott, hogy az emeletre Blanka is fel tudjon jutni.

Miért is kellett ez a felvonó? Blanka amikor szülei meghaltak pár nap alatt megbénult, nem tudott lábra állni. Vizsgálgatták tudós professzorok Budapesten és Bécsben, de semmilyen szervi elváltozást nem találtak nála. Öröklődés lehet, sajnos ezzel együtt kell élni, mondták Anna néninek, bele kell törődni. A kislány ennek ellenére szépen fejlődött magánúton tanult, egy kedves öreg professzor járt oktatni az olvasás, és a matematika rejtjelmeire. Blanka imádott olvasni, születésnapokra és névnapokra kizárólag könyv lehetett az ajándék. Egy masször hetente kétszer járt, hogy az apró lábacsók ne sorvadjanak el végleg. A szomszéd utcában lakó asztalos készített egy kisméretű tolókocsit, hogy Blankának ne kelljen egész nap az ágyban feküdni, vagy a fotelban ülni. Minden másnap levitték a kislányt sétálni, bár a bámész tekinteteket nem sikerült évek múltán sem feldolgozniuk. A csomagok útra készen álltak, és a kis csapat elindult a Keleti felé, hogy 4 órás zötykölődés után megérkezzenek. Ez a szoba maga

a tökély, kiáltott fel Blanka, és a kilátás! Soha, de soha nem akarok haza menni pityeredett el, ez olyan gyönyörű.

A vacsora is különleges volt, vadas zsemlegombóccal, de nem ám akármilyen, hanem különlegesen hosszan pácolt ökörhúsból. Blanka az élményektől elfáradva bebújt a könnyű tollpaplan alá és elaludt. Hajnalban azonban felriadt. Mi lehet ez? Valami hideg és nedves volt a párnáján. Sikítva kelt fel, de ekkor egy hang megszólalt

- Ne félj tőlem, nem bántalak.

- Ki vagy és mit akarsz?

- A balatoni békakirály legkisebb fia vagyok, nézd van egy kis koronám is.

- És mit akarsz tőlem?

- Tudod, én csak azokat látogatom meg, akik valamiért nagyon szomorúak, és mikor megérkezted éreztem, hogy te nagyon-nagyon bánatos vagy.

- Igen, tudod nagyon hiányzik az anyukám és az apukám, ők már nincsenek velem.

- Nagyon rossz lehet, válaszolta a kis béka. Én még a szüleimmel élek, még nem találtam megfelelő királylányt.

Blanka elmosolyodott,

- És milyennek képzeled a királylányt?

- Kedves legyen, és őszinte, Segítsen majd nekem, ha én leszek a király, és persze fontos hogy sok utódunk legyen, vagyok sok petét rakjon. Na, de térjünk vissza azért amiért itt vagyok. Tudod én varázsolni is tudok ám.

- Azt meg hogyan?
- Fogj a tenyeredbe és kívánj valamit, amit a világon legjobban szeretnél! A szüleid nem tudom visszahozni, de bármi mást kívánhatsz. Csitt, ne hangosan, magadban kell kimondani háromszor.

Blanka így is tett, fogta a kis levelibékát óvatosan a kezébe vette és kívánt: Szeretnék a többi gyerekekkel játszani a réten, futni, szabadnak lenni. Á, ez úgysem sikerülhet gondolta, és kinyitotta tenyerét.

- Kívántál, remélem valóra válik. Én azon leszek, hogy álmod valóra váljon, de ez nem fog gyorsan menni. egy hét múlva újra eljövök hozzád, mondta a kis béka, és ahogy jött elcsattogott az erkélyen át. Másnap Blanka furcsán érezte magát, nem tudta, hogy az éjjeli kalandot álmodta-e vagy valóság volt. Áh, biztos az út kimerített, és ezért álmodtam ilyen furcsát. Másnap reggel Bálint bíró kijelentette, hogy fürdőnap lesz, most nyíltak meg az új fürdőházak, ahol át lehet öltözni.

- Megveszett kend, - mondta Anna néni, - nincs nekünk olyan feredőruhánk ami oda kell....

- Dehogynem - nevetett a bíró. - Rendeltem. Katalógusból. Párizsból. A legújabb divat szerint.

- Nem is tudja, mekkora kell nekem - kontrázott rá Anna néni.

- A legnagyobbat rendeltem, ami volt - válaszolta nevetve a bíró. Anna néni majdnem kupán bólintotta, de amikor meglátta a vadonatúj dresszt, már elillant minden mérge. Blankának is jó lett a méret.

A strandon még egy gond volt, hogy viszik be Blankát a vízbe? Bálint bíró erről is gondoskodott, egy kis lejárót csináltatott, és a tolokocsit így be tudták vinni a vízbe. Blanka

először érezte lábain a hullámozó tavat, kicsit fázott is, de pár perc után már élvezte a vizet, csapkodott, és hirtelen valami furcsa bizsergés futott át mozdulatlan végtagjain, - Érzem a lábam - sikított volna, de a meglepetéstől egy hang sem jött ki a torkán. - Nem ez csak tréfa, - gondolta, - dehogyan kiabálok.

Az ebédet Pesta hozta le a partra, jól érezték magukat egy kis bor is előkerült, amit a révfülöpi lankákon termelt szőlőből készítettek, és bizony vidáman érkezett haza a kis társaság, Blanka persze csak málnaszörpöt ihatott.

A kislányt elnyomta az álom, másnap reggel vidáman ébredt, és ismét érezte a zsibongást a lábában. Megkapaszkodott a kisasztalban, és képes volt ráállni a lábára. Mivel évek óta nem járt, erőtlenül roskadt az ágyra, de feléledt benne a remény. Nekiállt gyakorolni, és egy hét múlva képes volt pár lépést megtenni. A vasárnapi ebédnél felállt a tolokocsiból és bemutatta, hogy képes járni. Anna néni elsírta magát örömeiben,

- Csoda történt, - mondta, - csoda. Blanka most már tudta, hogy nem álmodta a kis békakirályfit, és kíváncsi volt, hogy mi lesz éjjel, hiszen letelt az egy hét. Éjfél körül apró lábak csattogtak a padlón és megjelent a kis béka.

- Köszönöm, köszönöm - mondta a kislány, - járok, és ez neked köszönhető!

- Nem nekem, hanem az akaratodnak, teljesült a vágyad, amit a legjobban akartál. Én csak biztattalak, hogy váltsd valóra, amit szeretnél.

- Nézd, hoztam ám neked valamit, - mondta Blanka, és kezéből apró balatoni rákkal kínálta meg a kislegényt. Hosszú nyelvvel hamar bekapta a finom csemegét, és elköszönt.

- Találtam feleséget, - mondta, - az én vágyam is teljesült, de messzire költözöm. Mindig a barátod fogok maradni, - és ezzel eltűnt az éjszakában. Blanka elmondta Anna néninek és

Balázs bácsinak a történetet, a két testvér összenézett, és „elhitte“ a történetet. A következő évben Balázs bácsi mondta Blankának, hogy most nem ruha a meglepetés, hanem valami más. A meglepetés egy kis szobor volt, egy zöld levelibéka kis zöld koronával. A szobor még ma is áll és a révfülöpi mólón várja, hogy valakinek valóra váltsa álmait, ha megsimogatja a koronáját.

A tapolcai medence sárkányai

Valamikor réges-régen egy messzi- messzi univerzumban az üveghegyen és a fereglyukon túl volt egy különös bolygó. A bolygó maga szürke, terméketlen gránitból állt, de lakói súlyát csak ez a kemény anyag bírta ki.

A bolygónak nem a szokásos gömb alakja volt, hanem hatszög alkotta. Hogy a világmindenség ne boruljon fel, és legyen nappal és éjszaka, reggelente a bolygót be kellett rúgni, de lakóinak ez nem okozott problémát.

Hogy kik voltak a lakók? Hát bizony furcsa lények: voltak köztük egyfejűek, háromfejűek és természetesen hétfejű.

Igen, kedves olvasó jól gondolja, a bolygó lakói sárkányok voltak. Az uralkodó a hétfejű sárkány volt, a háromfejűek iparosmesterséget űztek, bútorokat készítettek, kerítéseket, agyagedényeket. Az egyfejűek pedig a háztartásokban segítettek, főztek, mostak, mosogattak.

Bár a bolygón nem termett meg semmi - hisz a gránitban semmilyen növény nem tudott gyökeret verni - de a bolygóhoz sok apró kisebb bolygó csatlakozott, melyekhez egy speciális csúszdarendszeren tudtak eljutni a sárkányok ha valamire szükségük volt, ugyanis a gravitáció még a sárkányokra is vonatkozott. Aki nem a csúszdát használta az kirepült a végtelen űrbe, és a

sárkánycsillagképbe került.

Az évezredek tapasztalatok alapján ilyen baleset szerencsére egyre ritkábban fordult elő, a házirend is rögzítette a szabályokat.

Az egyik bolygón zöldségeket termeltek, mert fontos volt a lakók számára az egészséges táplálkozás, a másikon birkákat és ökröket tartottak, mert kedvencük a steak és birkapörkölt volt. Bár természetesen a húst szerették, a birkagyapjút is feldolgozták, ugyanis a sárkányok asszonyai, vagyis a házisárkányok is szerettek csinosan öltözni, és díszes fejkötőiket is gyapjúból készítették valamint télen a lábukra gyapjúból készült sárkánylábtyút viseltek.

Volt bolygó melyen fák zöldelltek, télen a házaikat ezzel fűtötték. A sárkányházakhoz való kövek egy vörös bolygón voltak, a legnagyobb bolygón pedig édes vizű tengerek terültek el, így a hatalmas lények szomszédjukat is tudták csillapítani.

A sárkányok legféltettebb kincse egy almanach volt. A könyvet sárkánypikkelyek borították, fedlapján egy hatalmas sárkányszáj volt. Középen egy nyílás, melyet csak az tudott kinyitni, aki ismerte a több évezredek kódját. Ezt a kódot a mindenkor király tudta, vagyis a hétfejű sárkány, ugyanis génjeiben öröklődött, és belőle mindig csak egy élhetett a bolygón. A kód nem volt más, mint a hétfejű sárkány negyedik fejének harmadik őrlőfogának a lenyomata.

Az almanach, ha minden rendben volt a sárkánybirodalomban türkiz-zöld

színben világított, ha kisebb veszély jelentkezett akkor sárgára váltott, és ha nagy veszély fenyegette a bolygót haragos vörös színben tündökölt, de ilyen eddig még nem fordult elő. A hétfejű sárkány élt mindig a bolygón a legtávolab, 700 évig, világra jöttét mindig egy aranytojás jelezte, abból bújt ki a leendő uralkodó.

Egy panasznapon mikor az uralkodó éppen törvényt ült, felvette pöttyös palástját, ekkor hirtelen megszólalt egy egyfejű sárkánygyerek, aki a palástot vitte az uralkodó mögött:

- Jé, milyen szép piros a trón alja.

Ott volt mindig az almanach helye. Az uralkodó hatalmasat fűjtatott, majdnem felgyújtotta palotáját, lehajolt az almanachért és beleharapott. A könyv kinyílt, és a következő üzenet volt hallható-ugyanis a könyv beszélni is tudott:

- Egy aszteroida felénk tart...stop, mindenki meneküljön amerre lát stop...
kabinok a tengerek alján található stop... csak tízen menekülhetnek stop...
akik a leggyorsabbak stop.

Természetesen hatalmas tülekedés támadt, mindenki rohant a csúszdához, de pár perc múlva a tíz kabin elindult a sárkányokkal a világűrbe, a többiek pedig nem élték túl a katasztrófát.

Az úr 1270.-ik évében járunk, a szigligeti vár lakói, mint minden nap ezen a napon is felkeltek, a vár ura pont hallgatja az ispán beszámolóját, hogy miből mennyi

termett, hogy alakult a lakosságszám, mikor lesz esküvő vagy temetés. A vár asszonya lányaival miseterítőt hímez, az ország túl van a tatárjáráson, a várat kőművesek javítgatják, a fiatalok harci tudományokat tanulnak a várudvaron.

Egyszer csak hatalmas sístergés hallatszik, a vár ura meg is jegyzi, hogy mi az istennyila zajlik itten éppenség? Hát bizony nem az istennyila csapott le, hanem három furcsa kabin landolt a vár udvarán, amik kinyíltak, és három hatalmas, furcsa lény mászott elő belőlük. A vár asszonya a látványtól elájult a vár ura kardjához kapott, de esélye sem volt a hatalmas lények ellen.

- Kik vagytok, mit kerestek itt? - kérdezte a várkapitány, - Milyen szándokotok van?

Ekkor ékes magyar nyelven megszólalt a hétfejű sárkány:

- Bolygónknak oda vala, menekültünk vala, mely bolygó ez, s ti kik vagytok?

Tudni kell ugyanis, hogy a hétfejű sárkány beszélte az univerzum összes lakójának nyelvét, így a magyart is. A várkapitány válaszolt: hogy ez a Föld nevű bolygó, és Magyarországon van.

- Az én nevem Hegyestű, a háromfejű sárkányt Badacsonynak hívják, az egyfejűt pedig Somló. Nem tudunk továbbmenni, a kabinjaink eddig hoztak bennünket. Nem fogunk benneteket bántani, szeretnénk maradni... - mondta a hétfejű sárkány.

- Hát persze, persze, - nyögte ki a ház ura, bár nem tudta, hogy mit hoz a jövő.

- A vár körül van minden, élelmet tudunk adni, és közel a Balaton, inni is tudtok.
- Tökéletes, - mordult el a sárkány és a vár közelében tanyát vertek.
- Hogy fogjuk ezeket etetni, ellátni, - vakargatta fejét a vár ura, és fellocsolta alélt feleségét.

A sárkányok egy közeli barlangban találtak új otthonra, sikerült berendezni, a vár ura pedig egy-egy vacsorára fél kecskenyájat küldött. A sárkányok szerették a különleges csemegét, utána a Balaton vizéből jókat kortyoltak. Igen ám, de egy év múlva a tó kiszáradt, elfogyott belőle a víz. A vár ura kérdezte a sárkányokat, hogy mi történt? Nincs víz, a vár lakói is szomjaznak.

- A víz nekünk nemcsak azért kell, hogy a szomjunkt csillapítsuk, hanem azért is, hogy ne perzseljük fel a bolygót, - mondta a hétfejű sárkány.
 - De így szomjan halunk, csak pár napig bírjuk, és még a kutaink is kiszáradtak.
- A hétfejű sárkány gondolkodási időt kért. Kinyitotta az almanachot amit magával hozott és megkérdezte tőle: most mit csináljon, hiszen víz nélkül maradtak az emberek és a sárkányok is. Az almanach ekkor válaszolt:

- Akkor jönnek hatalmas felhők s esik víz a földre, ha lesz egy vitéz, aki olyat tesz, amit eddig még soha senki sem. - ezzel a könyv bezárult. A hétfejű sárkány becsattogott a vár urához és elmondta a jóslatot. A várkapitány gondolkodott, majd nagyot kiáltott: - Géza fia Géza, gyere ki, de gyorsan! -
- Az udvaron megjelent egy deli vitéz, és meghallgatta, amit a könyv mondott.

- Sorban elmegyek a sárkányokhoz, és kitalálom, hogy mi nem történt még velük eddig, - mondta a vitéz, akit éles eszéről ismertek szerte az országban.

Először az egyfejű sárkányhoz ment: Az egyfejű sárkány is megtanulta a nyelvet, és szepegve elárulta, hogy ő bizony énekelni szeretne, de eddig senki nem vállalkozott rá, hogy kíséri énekét. A vitéz ekkor elővette furulyáját, ami az övéen lógott, a sárkány pedig torkaszakadtából elkezdett énekelni: „Harmat hulljon a földre, ember sárkány ne szenvedjen, zöldelljen a határ, igyon mindenki már“.

Ezután a háromfejű sárkányhoz indult a vitéz: Itt bizony mind a három fejnek külön kívánsága volt: Az első azt kérte, hogy a vitéz vakargassa meg a hátát, mert egyik feje sem éri el, a második fej azt kérte, hogy megtanuljon horgolni, a harmadik fej pedig azt, hogy elsajátíthassa a magyaros hímzést, ugyanis a háromfejű sárkány egy sárkányhölgy volt.

Ezután következett a hétfejű sárkány. Szerencsére nála a fejek összebeszéltek, és csak egy nagy kérése volt, vitézi párbajban szeretne volna magát kipróbálni. Géza fia Géza adott a sárkánynak egy kardot, és párbajoztak. Persze nem élesben, mert azt a vitéz biztos nem élte volna túl. A hétfejű sárkány elégedetten szólalt meg:

- Szóval ilyen egy párbaj, jó érzés volt kipróbálni.

Ekkor hatalmas felhők kezdtek gyülekezni, annyi eső esett, mint eddig még soha, a Balaton és a környező folyók megteltek vízzel. Igen ám, de a sárkányok

továbbra is szomjasak voltak, és úgy oldották meg a problémát, hogy ezentúl összegyűjtötték az esővizet.

A következő évben egy elkóborolt tatár horda támadta meg a várat. A sárkányok éppen repülőgyakorlatot tartottak, nem voltak a közelben. A tatárok majdnem elfoglalták a várat, mikor elsötétedett az ég, és a három sárkány szétszórta a tatár sereget. A vár védői köszönetet mondtak, a sárkányok ezután pedig még jobban együttműködtek, a földeken segítettek, szántottak vetettek, esténként kipróbálták a finom borokat, táncoltak és énekeltek.

A sárkányok nem tudtak a földön szaporodni, valamiért a sárkánytojások megzápultak, így a sárkányok kihaltak.

De még most is a Tapolcai hegyek alatt alusszák örök álmukat: Hegyestű, Badacsony és Somló.

Béla a szepezdi

Balatonszepezd a Balaton északi partján fekvő kisközség. A török hódoltság alatt a falu teljesen kihalt, utána elsősorban német telepesek érkeztek feltehetően Mária Terézia császárnő hívására. Viszont a török világból azért örökségként megmaradt a „rossz szomszédság, török átok“, ugyanis egyetlen faluban nincs még napjainkig sem annyi fülemüleper mint ebben a látszólag békés faluban. Szerencsére mostani történetünk főszereplője nem zsörtölődő lakos, hanem...hanem....elmesélem:

„Hej, halászok, halászok,

mit fogott a hálótok?

Nem fogott az egyebet,

vörösszárnyú keszeget“

- hangzott fel a régi dal a Balatoni Halászati TSZ egyik békebeli halászhajóján az 1990-es évben. A régi rozsdás hajó még nem tudta, hogy ez lesz az utolsó útja, az átszervezések miatt nyugdíjazták a legénységgel együtt, további sorsa még bizonytalan volt. A hajó kissé nyekeregve haladt, az öreg motor nyögve rótt a Balatoni mérföldeket a sok szolgálat után.

Az előnevelt kis pontyok, süllők, harcsák, compók csodálkozva csobbantak bele az új, ismeretlen vízbe a bölcsőt jelentő kis halastavak után. Újdonságként ezen az őszön menyhalat is telepítettek, hogy mindig legyen az évszakoknak megfelelő hal a horgászoknak. Érdekes módon a parti büfékben nem Balatoni halat árulnak hanem tengeri halat, „balatoni hekk“ néven. Sokan nem is gondolják hogy a hekk nem a Balatonban éldegél. ...

- Nézd ez az utolsó - kiáltott fel András bácsi, aki egész életét a vízen töltötte - Ragaszkodik a hálóhoz nem akar úszni a kis rosszcsont. Na gyere szépen, - mondta a kis halacskáknak, és csodálkozva látta hogy a kis harcsa fején egy szív alakú foltocska

van. – Reméljük, szép nagyra nősz, - majd kérges tenyerébe véve óvatosan beletette új otthonába. A kis halacska csobbant egyet, szinte intett a farkával, és eltűnt a mélyben.

Az 1. év

Géza a 40-es éveiben járó tanár Budapesten egy jó nevű gimnáziumban tanított magyart és történelmet. Nyarai nagy részét Balatonszepezden töltötte nagyapja nyaralójában, amit megörökölt. A kis házikó az erdő aljában helyezkedett el, nem sok kényelmet, de annál nagyobb nyugalmat biztosítva. Géza általában egyedül jött le, felesége a Szentendrei skanzenben dolgozott, mint idegenvezető, és nyaranta nem tudott szabadságot kivenni. Gézának a feltöltődést jelentették a szepezdi napok, a kis ház csendjét csak néha dülta fel egy-egy vaddisznó anyakoca mikor kicsinyeivel átesörtetett a kert végében. A vaddisznókkal soha nem volt semmi gondja, kitaposott ösvényeken jártak, jobban féltek az embertől, mint azt sokan gondolnák. Persze amint valaki vaddisznót látott a faluban már indult is futótűzként, hogy le kell löni - biztos vaddisznópörköltre vágytak. Gézában ilyen gondolatok nem fordultak meg, még a halat sem szerette. Őt a táj szépsége fogta meg, az arany köntösben felkelő nap és tó felett tűnődő báránnyfelhők. A horgászat szeretetét is nagyapjától örökölte, kisfiúként az ő feladata volt a szákok, és egyéb kiegészítők cipelése, bár a kukacos doboz nem tartozott a kedvencei közé.

Ezen a meleg júliusi napon már az első félórán kapása volt, a saját maga által kikísérletezett csali úgy látszik bevált, az orsó izgatott remegéssel jelezte, hogy kapás van. A horog végén egy kis harcsa pihegett sebes szájjal.

- Ó te szegény - mondta Géza, - megsértetted a szádat... várj segítek! - Óvatosan kivette a

horgot, és a nála levő elsősegélykészletből fertőtlenítette a sebet. Beleengedte a szákba, elővette centijét és megmérte: 28 cm.

- Na, kis legény neked még nőni kell, - mondta mosolyogva, kezébe vette, és észrevette, hogy a fején szív alakú foltocska van. - Milyen érdekes, - gondolta,- és eszébe jutott, hogy aznap a Bélák ünneplik a névnapjukat. - Menj Béla, nőj nagyra! - és visszadobta a halacsját. Béla visszaneézett, és megjegyezte magának a bajszos, kellemes hangú alakot.

2. év

Eltelt egy év, megint eljött a vakáció ideje. Géza fütyörészve ment ki a tópartra, maga mögött hagyva a tankerület vigyázó szemeit, a diáksínyeket, és az érettségi fáradalmait. A diákok tudásszintje egyre alacsonyabb lett, Géza vérnyomása pedig egyre magasabb. Bár volt néhány igazán kitűnően teljesítő diák, az eredmények évről évre romlottak. Géza ezt leginkább a bizonytalan anyagi létnek, illetve az okostelefon és internet elterjedésének tudta be, egyre kevesebb időt töltöttek a diákok tanulással.

Bedobta speciális, saját maga által kikísérletezett csaliját a tóba, és végre elkezdte olvasni a Vikingek történetét, amire év közben nem volt ideje. Fél óra múlva rezgett a bot, hogy kapás van. Jó nagy példány lehet, hisz mélyen behúzta a botot a vízbe. Gézának sikerült a halat kifogni, a bot végén egy körülbelül 3 kg-os harcsa himbálózott. Géza megnézte a fogást, most már jobban vigyázott, hogy ne okozzon a halaknak sérülést, és be akarta tenni a szákba. Ekkor meglátta a szív alakú foltot és nagyot kiáltott,

- Béla te engem vártál. - A harcsa kacsintott és farkával köszöntötte a horgászt. - Hát szépen